

Като нашъ Куманъ, Кумане!
Уловилъ Куманъ, Кумане,
Велика мома хубава
Отъ едирненски полета,
Отъ села казълендженски
Изъ чутно село Доброджа!
Назадъ ѝ рѣще вързале,
На планина я завѣле,
На хайдушкото сбирище,
Хайдуци ѣдатъ и пиятъ,
Мома Велика отстойва,
Билюренъ филджанъ подава
И дрѣбни сѣззи пролива.
Куманъ Велики думаше:
»Мжлчи, Велико, не плачи —
Азъ та не вода за пари,
Нито та вода за жена...
Три години стана, Велико,
Отъ както сѣмъ са похвалилъ
На мойто младо ергенче,
Че ща му мома доведа —
Да му е лика прилика.
Сега му вода, Велико,
Най-башъ момата Велика
Отъ едирненски полета,
Отъ села казълендженски,
Изъ чутно село Доброджа.«

Слѣдующата пѣсень е на Златя-войвода Кокарчо-оглу, родомъ изъ Сливенъ:

Дамянъ на Златя думаше:
»Златйо ле, Кокарчооглу,
Златйо ле, мой побратиме!
Я хайде, Златйо, да идемъ
По Тунджа рѣка весела